

Okhaldhunga Times Januar 2011

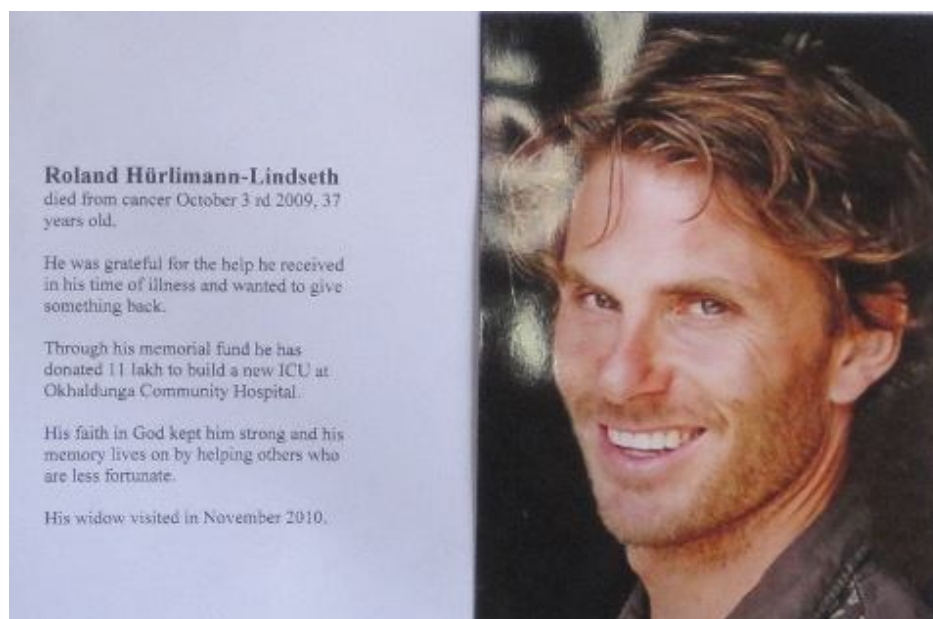
Kjære venner

Nå er tomtekjøpet helt i boks!

Lille julaften brukte direktør Tuk, jeg, en lokal advokat og to naboer den andre hele dagen på det offentlige "Jordreform Kontoret", og her viser vi fram det offisielle skjøtet!

Endelig vet vi at sykehuset disponerer nok land til at utbyggingen kan gjennomføres. Det har vært fantastisk hvordan støttespillere i Norge allerede har gitt disse planene et løft. Flere har bidratt med store gaver til fondet for denne utbyggingen, både fra bryllup og jubiléer. Det gjør likevel spesielt inntrykk at minnegaver etter unge menneskers dødsfall blir brukt til å bygge sykehus for de fattigste.

Minnefondet etter Roland Hürlimann-Lindseth bidrar til at det nye sykehuset vil kunne få et bedre "Intensivrom".

En stor gave fra Minnefondet etter Endre og Birgitte Medhaug, som omkom i påsken i fjor, gjør også det.

Det er først nå vi tør å gå bredt ut med meldingen: Bidrag til å bygge ut Okhaldhunga Sykehus mottas med takk! Det blir et stort økonomisk løft.

Normisjon har opprettet et spesielt fond for denne sykehusutbyggingen.

Bidrag til dette kan sendes til Normisjon på **kontonummer: 1503.02.13537**

Overføringen må merkes spesielt: **"Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354"**

Stillingsannonse:

Byggekyndig ingeniør

Utbyggingen av sykehuset vil bli foretatt av et nepalesisk byggefirma. Men vi trenger en byggekyndig ingeniør som kan representere sykehuset under byggeprosessen.

Varighet: Ca. to år

Kunnskap i nepali språk er en fordel, men ingen forutsetning.
Kontakt Normisjon for ytterligere informasjon!

Jul i Okhaldhunga

Kvinnegruppa hadde julespill. Vi viste hvordan Jesus alt fra før han ble født var kjent med fordømmelse, slik vi kjenner det her for ugifte gravide. Fordømmelsen ble brutt, og de som fordømte danser rundt i sang og ærer Jesus og Maria tilslutt

Med Marte Westvik som en omsorgsfull Josef.

Sist jul feiret vi på en fjelltopp, i år kom vi ned i sentrum. Vi feiret jul på høgskolens fotballbane. Det er andre tider i Nepal når menigheten nå kan feire åpent, med gudstjeneste, dans, drama og lek en lang dag. Det var avslutningen på to uker med julevandring med sang og dans i alle landsbyer der vi har kristne i våre menigheter. Det har vært en gledesbooster for menigheten

Hodet på rette plassen

Keisersnitt er den viktigste nødhjelps-operasjonen et sykehus kan gjøre. Så det er vi alltid klare til. Men som alle operasjoner, er keisersnitt risikabelt, særlig under så enkle forhold som her. Så om et keisersnitt kan unngås er mye vunnet.

De har vært gift i mange år og ønsket seg barn mer enn noe. Hun hadde vært gravid to ganger, begge endte i aborter. Denne gangen sendte den lokale helseposten henne Okhaldhunga Sykehus. Hun hadde to uker igjen til termin. Fosteret var stort og fint, men lå på tvers. Hvis det ikke snur seg før fødselen, må vi gjøre keisersnitt.

Et lite apropos til det: Noen kaller et slikt lenge etterlengtet barn ”*a precious child*”. En glitrende dyktig, from buddhistisk gynekolog i Kathmandu lærte meg å aldri bruke det uttrykket slik. ”*All children are precious*” sa hun. Og lærte misjonæren noe som sitter. Buddhister vet mye om at liv har verdi.

Vi forklarte situasjonen for foreldrene. Og også at hvis de ville, kunne vi prøve å snu barnet med noen egne håndgrep, så det får hodet ned og kan komme ut den naturlige veien. Det ville de, og med nødvendige medisiner og under ultralydveiledning fikk vi manøvrert hodet ned i morens bekken. Så fulgte noen spennende dager, for det hender at barnet selv vrikker seg tilbake til sitt gamle leie. Men det gjorde det ikke.

Få dager etter at vi hadde snudd babyen med hodet ned, kom den lille gutten ut på den naturlige måten. Her er mor og far, men første og fremst bestemor, samlet i glede rundt den lille som kom ut med hodet først. Det er den mest naturlige måten å komme til verden på.

Healthy Baby Show!

To hundre mødre møtte opp i kommunen Harkapur for å veie sine barn i en konkurranse om å bli den sunneste landsbyen i kommunen.

Tidlig en morgen ble jeg kjørt av sykehusets motorsykkel for å delta i landsbyhelsearbeidet sitt Baby helseshow. Det mest utfordrende var jo motorsykkelturen, å gå de to timene i forlengelsen var bedre. Vi veide alle barna for å få en ernæringsstatus av området. Det er oppmuntrende å se at det er langt bedre enn tidligere.

Vi kokte supergrøt til 200 barn og hadde helseundervisning for en kjempegjeng før alle til slutt fikk lue, supermel og ballong i premie.

Kolpanna Biswakarma fra ward 2. Det var området som vant førstepremie! Der var det bare 10 % av barna som falt under streken.

Kvinnegruppen i hennes område fikk 1000 rupee som skal vandre mellom medlemmene for å kjøpe kyllinger.

Det er området der de kasteløse bor, der har de ikke råd til å kjøpe kjeks til ungene, kanskje? Takk for luen!

Et syn ble virkelighet

Visjonskvinnen Ester

Mye ris skulle til når Visjonskirken ble virkelighet og hele bygda og nabomenigheter skulle feste og bispises.

En dampende haug med ris på en matte på jordgulvet

Et syn kom til enken Ester da hun kom hjem til Obu i Okhaldhunga, etter mange år i Sikkim med sin mann i britisk army.

En stor hvit skinnende skikkelse viste seg for henne i åkeren rett nedenfor huset. Der plantet han en stor stein og sa at her skal du la mitt navn bli kjent og her skal du bo.

Ester ble igjen hjemme, bygget på en etasje av huset sitt, og kalte sammen til gudstjeneste i sitt hjem. Hun møtte mye motstand, og sist påske ble huset påtent. Sammen med sine fire barnebarn ble hun reddet ut og ingen kom til skade. Men hun mistet alt. Hadde ikke annet enn nattøyet. Et stort tap, men tyngst var det at hun kjente på tap av sin visjon som hadde båret henne. Var det likevel ikke Gud som hadde villet ha henne der?

I tre lange mørke dager, spiste ikke Ester. Hun snakket ikke, ba ikke, hele henne var bare fylt av det store spørsmålet; Kom ikke synet fra deg, Herre?

Tredje dag våknet hun med en sterk visshet at synet sto fast og at hun skulle få se hva Gud ville gjøre.

Den 12. desember kunne hun sammen med menigheten og alle nabomenigheter som hadde hjulpet til, åpne en ny kirke som ble bygget opp i åkeren, med prekestolen akkurat over der den hvite skikkelsen hadde plantet en stein.

Endelig kunne gleden vende tilbake i dobbelt monn! En blomst til Ester som holdt ut så mange ble velsignet.

Under den høytidelige åpningen var alle kommunale ledere og skoleledere invitert.

”Ordføreren” holdt en klar tale om Nepals nye lover som gjør det uakseptabelt å motarbeide og plage de kristne. En annen ønsket de kristne velkommen inn i utviklingsarbeidet i landsbyen, med alle de viktige verdiene deres tro bar med seg.

Det var en fest verdt den dagen det tok å gå til og den dagen det tok å gå hjem, og den lange natten det ble festet og danset i en kald, ny og utørket sementkirke.

Godt Nyttår!

"Guds ben" kaller de dagens siste solstråler som berører jorden. Foran oss har vi et år med mye spenning før en utbygging. Hver av dere lesere har vel sin egen spenning. Han vil gå på vår jord, også i det nye året, da går vi med godt mot videre!

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal på Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Denne gangen ber vi dere om støtte til å finansiere sykehusutbyggingen. Overføringen merkes:
"Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354"